

[Anker Lau.]

intet. Over for vort krav om fortsat liberalisering lovede den højtærede minister en prissammenligning mellem importbegrænsede varer her og i udlandet, så man kunne se, om restriktionerne virker varefordyrende. Dette har jeg nu aldrig været i tvivl om, og jeg tvivler i det hele taget på, at man reelt kan undersøge virkningen af en liberalisering, som ikke har fundet sted. Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) var imidlertid sidste år tilfreds hermed, men der kom bare alt for lidt ud af det. Der er heller ikke her sket noget undtagen dette, at vi for nogle dage siden fik tre beretninger om tre bestemte varer, men nogen behandling har ikke fundet sted.

Vi rejste også sidste år krav om, at den såkaldte dollarpræmieringspulje, som er opstået ved salg af bevillingstilsagn til biler, skal stå på en særlig konto i nationalbanken, til rådighed for formålet og administreret af banken. Vi betragter nemlig ikke disse penge som en afgift eller en skat, men som penge, der er erlagt til et ganske bestemt formål, nemlig til fremme af eksporten. Nu står de stadig på finansministerens almindelige konto og går derfor ind i statens almindelige regnskab. Det er muligt — som jeg vist også sagde sidste år — at dette er et rent bogholderiproblem, men det er efter vor mening et problem, der bør løses for at tilvejebringe større klarhed over statens mellemværende med nationalbanken. Vi er ikke tjent med — således som det skete i sommer — at amerikanske journalister i deres blade omtaler Danmark som et land, hvor man prøver at klare sig med bogholderifiduser.

Heller ikke på dette område er der vist nogen imødekommethed.

En nyordning af bilhandelen med ophævelse af tildelingsordningen, som ikke med urette er kaldt et lotteri, har vi gang på gang været med til at kræve. Denne sag må nu finde en afgørelse. Enten må vi have en nyordning eller en uforandret fortsættelse. Man kan ikke blive ved at behandle dette område på en måde, som er til stor skade for branchen — der efterhånden er næsten lige så mishandlet som tekstilhandelen.

Men heller ikke denne sag kunne man nå at få behandlet.

Ved udvalgets første møde tilkendegav jeg, at vi naturligvis ønskede alle disse spørgsmål behandlet inden lovens vedtagelse. Det skete ikke, og alle disse ting sendes nu igen videre til næste års vareforsyningsudvalg med nye løfter om gennemgang, undersøgelser o. s. v. Der er vist ikke mere nogen i denne sal, der tror på, at dette vil ske, og måske allermindst i det kommende år. Mit parti gør det i alt fald ikke. Og den utryghed, vi føler ved den højtærede handelsministers form for samarbejde og hele administration, har vi ønsket at understrege ved at undlade at stemme for lovforslaget.

Vi må så se, hvorledes det går i det kommende år i vareforsyningsudvalget, et udvalg, der vel i øvrigt har fået en helt anden placering både politisk og sagligt, end det oprindeligt var meningen. Men det skal da ikke være nogen hemmelighed, at hvis dette udvalgs væsentligste opgave skal bestå i at sylte visse sager, som vi lægger vægt på, og på andre områder skaffe regeringen politisk rygdækning uden det brede samarbejde, der også giver indrømmelser til vore synspunkter, kan det tidspunkt komme, da vi alvorligt må overveje at stille forslag om ændringer i udvalgets stilling og hele arbejdsform.

Lovens valutamæssige betydning siges at have fået fornyet aktualitet, og sætter man dette i forbindelse med den iver og strenghed, hvormed man greb rationeringen af benzinen an, kan man jo nok få sine anelser; men i udvalget har den højtærede minister tilbagevist tanken om, at der skulle være tale om at rationere af valutamæssige grunde.

Jeg bedømmer stadig stillingen sådan, at denne lovs valutamæssige betydning er meget ringe. Derimod har den stor betydning som beskytter af et højt og stadig stigende omkostningsniveau. Hvis den høje regering var til at formå til at gøre noget på prisområdet og ikke blot nøjes med at tale om stigende priser, var der visse muligheder, men inden for denne lovs muligheder afviser man netop alt det, der kunne gøres i så henseende.

Liberalisering og konkurrence er det, der kan holde priserne i ave, og hvis vi ser akutte prisstigninger udefra, som gør os alle fattigere, således som det nu sker på begrænsede områder, må vi lade være med